

Kommentar til debat i Politiken lørdag 20.06.2009.

Det var med betydelig forventning, jeg læste debatten omkring Forældreansvarsloven mellem advokat Pia Deuleran og formand for Børnerådet Charlotte Guldberg. Forventningen skyldes, at jeg på egen krop har mærket de uheldige følger af denne lov i forbindelse med en samværssag mellem på den ene side min datter og mit barnebarn og på den anden side barnets far.

Derfor er jeg dybt forundret over Charlotte Guldbergs (CG) argumentation.

Først hævder hun, at man ikke kan lovgive på baggrund af enkeltsager. Det virker meget nedladende, at netop formanden for Børnerådet kan anvende en sådan politikerfloskel. Er det ikke Børnerådets formål, netop at forsvare børns rettigheder, eller som det hedder på hjemmesiden "alle børn har rettigheder". Selv om der kun var tale om få enkeltsager, burde Børnerådet så ikke gå aktivt ind i disse enkeltsager for netop at sikre disse børns rettigheder og ikke passivt afvente en grundig undersøgelse af lovens konsekvenser i 2011. Der findes i virkeligheden så mange enkeltsager, hvor problemerne er store og konsekvenserne for børnene uoverskuelige, at der er tilstrækkeligt materiale til allerede nu at undersøge de uheldige konsekvenser af forældreansvarsloven.

CG hævder endvidere, at forældreansvarsloven ikke er en hindring for, at forældre, som er farlige for deres børn, skal fjernes fra børnene og politiet garantere ofrenes sikkerhed. Enten udtrykker CG sig mod bedre vidende, eller også har hun ingen kendskab til, hvorledes forholdene er i virkeligheden. Her er det krænkeren, der beskyttes og ikke den krænkede, og politiets indsats består hovedsagelig i at betjene fogedretterne i at gennemføre smertefulde og skadevoldene samvær.

Det virker som om CG tror, at man kan tvinge forældre, der har oplevet vold, trusler og chikane i forholdet, til at samarbejde for børnenes skyld. Når der er så dybe sår efter et forhold, som består af en person med voldelig, grænseoverskridende og manipulerende adfærd og et voldsoffer, er det ikke muligt at samarbejde bagefter. Netop børnene i disse konfliktfyldte forhold lades i stikken efter den nye lov, fordi statsforvaltningerne altid søger at gennemtrumfe et samvær, uanset hvorledes forholdene og forhistorierne er. Den nævnte anvendelse af børnesagkyndige lyder besnærende, men praksis viser noget andet, da disse børnesagkyndige virker som statsforvaltningernes forlængede arm, og som regel finder argumentationer, der støtter statsforvaltningernes krav om samvær.

Hvis CG's svar på Pia Deulerans argumentation er udtryk for Børnerådets holdning, kan det fastslås, at det ikke er herfra de børn, der kommer i klemme og lider i samværssagerne kan forvente støtte til deres berettigede krav om rettigheder.

Glemte jeg at sige, at Børnerådet er ivrig fortaler for loven.

Ole Søballe/Bedsteforældre mod forældreansvarsloven.